

عنوان مقاله:

درآمدی بر روش شناسی تاریخ؛ دنیای مدرن و پس از آن

محل انتشار:

دوفصلنامه تاریخ و فرهنگ، دوره 52، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

مرتضی نورائی - استاد دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

چرخش ضرورت‌های اجتماعی از میانه قرن ۱۹، به دگرگونی‌هایی اساسی در تاریخ‌نگاری و تاریخ‌نگاری انجامید. شتاب این تغییرات در گذار از سده ۲۰ در سه پارادایم اساسی، قابلیت تعریف و سازماندهی یافت. برخی از مورخان معتقدند: در روند بازبانی گذشته، می‌توان آن را کم و بیش بازسازی کرد (re-Construction). برخی گفته‌اند: چنین کاری از نظر حجم و شمار رخدادها میسر نیست. به این دلیل کار مورخ به نوعی ساختن (Construction) با الهام‌گیری از گذشته است. الهامی که گاه با گفتمان‌های حال یا آینده مرتبط است و در بهترین شرایط به اصل واقعه نزدیک است. چنین زمینه‌ای اسباب کلان نظریه‌نگاری & total explanation (در تاریخ و نفوذ ایدئولوژی به عرصه تاریخ‌نگاری را فراهم ساخته است. گروه سوم بر مبنای همان تردید، معتقدند شالوده‌شکنی (de-Construction) راه را برای فهم بیشتر و بهتر گذشته ممکن‌تر می‌سازد. کوشش بر آن است با تکیه بر منابع اصلی، هر یک از قالب‌های مذکور و برون داده‌های آن‌ها، معرفی، مقایسه، تحلیل و ارزیابی شود. چنین تمهیداتی روش‌شناسانه، موقعیت تاریخ‌نگاری ایران را در جهان دیگران روشن می‌کند. شاید این نقطه عزیمتی برای برون‌رفت از پاره‌ای انسدادهای تاریخ‌نگارانه نیز باشد.

کلمات کلیدی:

مدرن، پسامدرن، تاریخ‌نگاری، تاریخ‌نگری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1519405>

